

© 2024 Jack Muller

Cover: Armando Jansen

Redactie: Esther's Editing – www.esthersediting.nl

Drukkerij: Brave New Books

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

The Wild Hair Tour

The Wild Hair Tour

Mister Jack

Ter nagedachtenis aan mijn lieve vriendin Mick

Here we go

On this rollercoaster life we know
With those crazy highs and real deep lows
I really don't know why

I hope you find your way
to where magnolia grows

Voorpraat

We kunnen er niet omheen. We komen het gewoon een keer tegen; het besef dat we meer verleden hebben dan toekomst. En als we dat beseffen, dan gaan we terugkijken en onszelf vragen stellen.

Vragen zoals: heb ik het wel goed gedaan, had ik het anders moeten doen, heb ik niemand tekort gedaan en, ben ik wel zo gelukkig...?

Ik, in mijn geval, kan terugkijken en tevreden zijn. Ik leef in een vreedzaam land, heb voldoende te eten en te drinken en kan mijn mening spuien over van alles en nog wat zonder in de bak te belanden en tegen mijn ballen getrapt te worden. Er is voor iedereen goede gezondheidszorg en ik heb altijd alles kunnen betalen. Ja, ik ben tevreden. Punt.

Ja, dat wil zeggen; tot voor kort dan.

Punt? Hoezo 'punt'? Helemaal geen punt, want ik kwam dit boek tegen en dat veranderde de kijk op de invulling van mijn doen en laten in een oogwenk.

Want wat blijkt? Er zijn mensen die het leven niet alleen leven en beleven, maar die het opzuigen, vasthouden en als een vulkanische aswolk over je uitspreiden. En daar is deze schrijver er één van.

Ik voelde mij als muzikliefhebber direct een klotviool die te voorzichtig door het leven is gesukkeld en daardoor heel veel schoons heeft gemist. Want wat deze man allemaal heeft meegemaakt, gezien en onthouden, dat gaat mijn pet te boven.

Afgunstig? Nee. Jaloers? Absoluut!

En dan niet alleen op muziekgebied, waar dit boek voor het merendeel over gaat – welnee. Want ook de dames lieten hem niet bepaald onberoerd. Ze waren er in alle soorten, maten en alle jaargetijden. En niet eenmalig – kom nou!

Want als hij met zijn strijkstok de kleine cellootjes bespeelde van de dames en zo een goddelijke serenade opwekte, dan smaakte dat naar meer.

Kwam hij daarentegen geheel onverwacht in een grote concertzaal

terecht, waarin je kant nog wal raakte, dan werd het zeker een one night stand, want Jack hield niet van grote zalen.

Nee, geef Jack maar een intiem, glijzaam kneipie, daar voelde hij zich beter in thuis. En die kneipies waren zo talrijk dat het een klein wonder mag heten dat de strijkstok heden ten dage niet tot op het bot is versleten.

Seks, muziek, drank en rock 'n roll? Ik dacht het wel!

Kortom, ook deze keer weer een interessant en luchtig smulboek over – voor het merendeel – zijn concertbezoeken aan grote en kleine helden van ons vermaak.

Jack is een muziekabsorbeerder, een levensgenieter en een alleskunner en dat wordt in dit boek nog eens extra duidelijk.

Lees het, slurp het op en spuw het uit over iedere muzikfanaat die u tegenkomt. Hebben die er ook nog wat aan.

Een vriend

Eerste concert

Het eerste liveconcert dat ik bijwoonde was toen ik een jaar of twaalf was. Het was in het dorpshuis van mijn geboortedorp Vogelenzang. Normaliter werd dit hoekige hok voor allerlei oninteressante evenementen gebruikt, zoals de toneelvereniging, de carnavalsvereniging en discoavonden waar ik geenszins gezien wilde worden.

Carnaval – een feest om ongelimiteerd te zuipen en vreemd te gaan, onderwijl de oren te laten teisteren door verschrikkelijke muziek. Ik vond het gros van de mensheid toen al één groot toneelstuk, een slechte klucht of een goedkope soap. En voor discomuziek was ik vreselijk allergisch, al zal dat meer met het imago te maken hebben gehad in die tijd.

Je was een stoere rocker of een gladde soulkikker, punker of discofreak. Ik was duidelijk een rocker met een punk-attitude, al kon ik andere muziekstromingen best waarderen. Maar dat hielden we natuurlijk angstvallig voor onszelf. Als ik zou vertellen dat ik 'Three times a lady' van de Commodores een mooie song vond, lag ik waarschijnlijk meteen uit de band.

Ik speelde drums in een band met gitarist Willem de Winter, die serieuze man van 'Tussen Kunst & Kitsch' die zo bevlogen over schilderijen kan praten – en Olaf Mol, die al jarenlang verslag doet tijdens de Grand Prix. En dan waren er nog Peter de Lange en een bassist waarvan ik de naam vergeten ben. Ik ben altijd al slecht geweest in het onthouden van namen, al heb ik het geheugen van een olifant. Honderden teksten van songs zitten vast gebrand in mijn geheugen, duizenden gebeurtenissen kan ik moeiteloos voor me halen, maar namen van bepaalde personen blijven nu eenmaal slecht plakken. Het zal desinteresse zijn, denk ik. Je hoeft tenslotte niet alles op te slaan.

Neem nou Britney Spears bijvoorbeeld, die naam heb ik veel te vaak gehoord – om welke redenen dan ook – dat blijft wel hangen. Maar vraag me niet welke song van haar is of hoe ze eruit ziet: ik zou het echt niet weten.

Selectief geheugen en een opgeruimde hersenpan zijn voor mij altijd een must geweest. Net als in mijn dagelijkse doen en laten, wil ik altijd

structuur, orde en netheid. Dit om de chaos in mijn neurotische hoofd enigszins beheersbaar te houden.

Zo aan de buitenkant zie ik eruit als een kabbelend beekje dat rustig neerwaarts stroomt op de lieflijke klanken van Grieg. Maar het lichaam bruist en kolkt woelig als een Wagner, terwijl de hersenen als een spons alles opzuigen dat de zintuigen prikkelt en dit tegelijkertijd proberen te verwerken op een Stravinsky-achtige wijze.

Eigenlijk ben ik net een boom. Geen woudreus, ook geen populier, maar een flinke eik komt dicht in de buurt wat mij betreft. Stevig in de grond verankerd, onwrikbaar in storm en wind, langzaam groeiend en zwierend in de kruin.

En onverantwoordelijk veel eikels om domme dingen mee te doen.

Dichtbij de natuur, van grote hoogte neerkijkend op de mensheid – met al haar onhebbelijkheden – als de dirigent van het woud. Vaak als publiek op de mooiste plek te vinden, waar het geluid zo optimaal mogelijk geconsumeerd kan worden, maar wil eigenlijk liever zelf op het podium staan.

Tijdens de repetitie vertelde Willem dat er een bandje kwam spelen in het dorpshuis dat misschien wel het beluisteren waard was. Aangezien ik nog te jong was – het was vanaf zestien jaar – moest ik naar binnen gesmokkeld worden, wat in die tijd nog een wassen neus was. Via een nooduitgang die Willem van binnenuit had geopend, stond ik gratis en voor niks in een mum van tijd tussen het publiek. Ik had geen idee wat ik me hierbij voor moest stellen, maar de verwachtingen waren hoog gespannen. Gefascineerd keek ik naar het drumstel in het midden van het podium, met links en rechts de gitaarversterkers. Of er toen al sprake was van een lichtshow weet ik niet meer, het zal minimaal zijn geweest. Het heeft in ieder geval geen onuitwisbare indruk op mij gemaakt.

Die gasten op het podium daarentegen wel, die net als wij slechts covers speelden – zij het een niveau of drie hoger.

De zaal ging lekker uit zijn dak en er werd flink gedanst, behalve door mij. Ik stond met open mond stokstijf alles gade te slaan. Dit wilde ik ook! Dit gaf het leven betekenis! Daar hoorde ik thuis! Midden op het podium,

met een groot drumstel, kijkend over het publiek en de sterren van de hemel spelen!

Verwonderd, maar ook met enige afgunst heb ik de hele avond strak naar de drummer staan kijken. Ik nam mij vanaf dat moment één ding voor en dat was, kosten wat het kosten zou: ik moest en zou met een rockband op het podium komen. Eindelijk had ik een missie.

De poorten van de hel gingen open en de duivel wreef zich al genoeglijk in zijn handen. Als ik gelovig was, zou ik hebben kunnen spreken van een openbaring, maar in mijn geval was een eerste orgasme beter op zijn plaats.

De band met Willem kwam niet van de grond en bleef steken op slechts één optreden op de LTS waar ik op school zat. Ik had dat feestje zelf georganiseerd, enkel met het oog op een optreden op het grote podium in de aula. Het was weer eens iets anders dan die duffe filmavonden en de leraren keken hier dan ook met gemengde gevoelens naar uit.

Het was op zijn zachtst gezegd een rommeltje, ons eerste en tevens laatste optreden.

Na afloop ontstond er ook een knallende ruzie tussen de gitaristen, die allemaal vonden dat de ander het had verkloot. Ik heb daarna nog even verder aangerommeld met Willem, maar ook dat bloedde dood door een gebrek aan medemuzikanten.

Toch had ik de smaak te pakken van op het podium staan (of zitten) en ik ging driftig op zoek naar een andere band. Als je eenmaal bezeten bent en de duivel heeft je bij de kloten, is er geen weg meer terug. Het was alleen een kwestie van de juiste mensen vinden, met dezelfde bevlogenheid, al viel dat niet mee in de slaperige omgeving waar ik woonde. Ik moest gewoon mijn horizon verbreden, wilde ik serieus aan de bak komen. Maar ja, ik was nog maar een lulletje dat op de fiets naar een school ging waar ik geen zin in had en had ondertussen al torenhoge ambities. Die werden ineens astronomisch veel groter bij het eerste echte live concert dat ik ging bezoeken.

Luilak

Het welbekende Luilak of 'Looilak' zoals het vooral bekend staat in de Kennemerstreek wordt altijd gevierd op de zaterdag voor Pinksteren. Vroeg in de ochtend wordt er belletje getrokken of worden de ramen onschuldig met groene zeep ingesmeerd. Je kon naar de potjesmarkt in Haarlem, waar je voor een habbekrats een armvol planten kon kopen. Je kon met lege blikken achter je fiets zoveel kabaal maken als je wilde. Vroeg in de ochtend ging de Linneaushof open en mocht je tegen gereduceerde prijsjes overal in. Dat was dan om het vandalisme zoveel mogelijk in te dammen.

Zo gingen ook de bioscopen en zwembaden gratis open. Alles om de jeugd maar enigszins in toom te houden tijdens deze viering.

Ook werd er een popconcert gegeven in de Beijneshal van Haarlem. Daar moesten wij natuurlijk bij zijn.

Bands als **The Mo**, **Barrelhouse**, **L Seven**, **Normaal** en **Powerplay** traden op. Het ging de hele nacht door en voor ons was het een prima alternatief op het gebruikelijker ontmoeten van oom agent.

Al was het ook wel zwaar, zo'n hele nacht muziek snuiven. Ik moest Carl dan ook regelmatig wakker schudden, want die greep elke pauze aan om zijn ogen heel even te sluiten.

Mijn vader was ook blij met dit initiatief; de politie was nu wel genoeg aan de deur geweest voor de streken van zijn jongste en baldadigste zoon.

Eerste echte concert

Eigenlijk wilde ik in 1977 al afreizen naar Rotterdam, waar Queen in Ahoy de 'The Day At The Races-tour' deed. Dit stuitte op grote weerstand bij mijn ouwelui, want ik was volgens hen veel te jong voor zulks rock 'n roll-geweld. Mijn vader vond het sowieso niks dat ik bezeten was van die verwijfde zanger, met zijn nagellak en te strakke outfits.

"Volgens mij is die van de verkeerde kant, jongen!"

Alsof ik dat niet wist. Maar moest ik met hem naar bed of zo of kon ik ook gewoon gek zijn van hun muziek?

Misschien dacht mijn vader wel dat ik er op de één of andere manier mee 'besmet' zou raken en een voorkeur zou krijgen voor jongens.

Als hij iets beter had opgelet zou hij zich dáár in ieder geval niet druk om hoeven te maken.

Maar goed, het feest ging niet door en de sfeer thuis werd, mede door mijn rete-recalcitrante gedrag, met de dag ondraaglijker. Het huis werd te klein voor mijn vader en mij. We botsten vaker met elkaar dan gezond was en als er niet snel iets veranderde zou de boel weleens hevig kunnen escaleren.

Ik besloot van school af te gaan en nog voordat ik thuis was om dit heuglijke feit met mijn ouders te delen, had ik een baan gescoord bij een hekwerkbedrijf dat op de route naar huis lag. Volgens mijn vader vergooide ik mijn toekomst, maar ik dacht niet aan de toekomst. Ik wilde geld om naar concerten te kunnen zonder afhankelijk te zijn en zo snel mogelijk op mezelf te kunnen gaan wonen, voordat we elkaar echt naar het leven gingen staan.

Ik heb nooit spijt gehad van deze beslissing en de relatie met mijn vader knapte zienderogen op.

Toch duurde het nog drie jaar voor ik eindelijk naar mijn grote idolen kon om hen live te bewonderen.

Queen kwam naar de Groenordhallen in Leiden, met de grootste lichtshow ooit vertoond. De 'Game-tour' denderde door Europa en ik was bijna achttien. Ik verdiende goed mijn boterham en vond dat ik wel rijp was voor een avondje ruige rock.

“Als je achttien bent, jongen, of als je op jezelf woont,” zei mijn moeder. Dat laatste had ik binnen een week geregeld en ik vertrok naar een dorp verderop. Ik was het ondertussen weleens zat om onder het juk te zitten. Ging het eindelijk goed tussen pa en mij, begon moeders weer te mauwen.

Ik ging naar Queen en had een eigen benedenwoning in de Schoollaan van Bennebroek. Wie maakt me nog wat?

De Groenordhallen, eigenlijk een overdekte veemarkt met toentertijd nog een vloer van klinkers, waar je niet moest vallen of daarna heel snel een tetanusprik halen.

Voor de gelegenheid waren er tribunes van steigerpijp in elkaar geflanst – die nu nooit of te nimmer door de veiligheidskeuring zouden komen – maar wij zaten er best.

Potdomme, mijn allereerste live concert! Mijn lichaam kookte zowat van de adrenaline. Ik was al fan vanaf het eerste uur, al hun platen had ik grijs gedraaid en nu was het dan eindelijk zover! Het voorprogramma hadden we natuurlijk gemist, maar dat kon ons totaal niet boeien, dan moesten we de volgende keer maar iets eerder van huis.

1982

De **Rolling Stones** kwamen in 1982 naar de Kuip in Rotterdam en mijn broer had een kaartje over. Dus ik mocht samen met een zootje geteisem uit Amsterdam mee naar de 'Still Life-tour'. Muzikaal gezien niet echt mijn favorieten, maar een belevenis op zich natuurlijk.

Het was prachtig weer die dag en ik keek mijn ogen uit. Wat een spektakel en wat een mensen! 60.000 mensen om en rond me heen. Ik kreeg, mede door de hasj-lucht en de relaxte sfeer, een beetje een Woodstock-gevoel. Niet dat ik daarbij was geweest – was het maar zo'n feest – maar ik had de driedubbele LP in mijn bezit en de film gezien.

We hadden mooie plekken op het veld en na een zweverig voorprogramma kwam de **J. Geils Band**, die net hun hit 'Centerfold' uit hadden. Geweldige band en een sterk optreden; daar moest ik zeker meer van weten.

En nu was het wachten op de Stones.

Ik was al aardig high van al die wietlucht om me heen en had al een paar flinke pilsen op, toen het me opviel dat de grond waarop ik zat behoorlijk op en neer ging. '*Ouwe troep, die Kuip,*' dacht ik toen al, of was ik in hogere sferen? Ik vroeg het aan mijn schoonzus Marjan tijdens het nummer 'Going to a go go', waarbij ik dacht dat de hele Kuip op en neer ging.

"Klopt hoor, ik voel het ook," zei ze, "Dus we zijn nog lang niet dronken." Doorgaan met feesten dan maar – en dat hebben we gedaan ook! Wat een prachtdag, om nooit te vergeten. Een grotere indruk kon je niet achterlaten op een man van amper twintig en ik besloot het concertkaartje als herinnering te bewaren. Jammer dat ik mijn eerste van Queen achteloos had weggeflikkerd als een treinkaartje.

In die tijd was het absoluut not done om foto's te maken. Daar werd dus streng op gecontroleerd. Een pak Appelsientje mocht gewoon mee naar binnen. Een zak kadetjes? Geen probleem. Zolang het maar geen fototoestel of opname-apparatuur was.

Mijn broer had de lens in een pak melk verstopt en tussen de kadetjes zat